

Kuzle

PRELOMNA TAČKA

Jedan od klasičnih i karakterističnih slovenačkih pank bendova s početka osamdesetih, *Kuzle* iz Idrije, napokon je izdao album s naslovom *Še pomnite Kuzle, tovariši? (Još pamтите Kuzle, drugovi?)*. Budući da originalni snimci nisu bili odgovarajući, grupa je ponovo snimila pesme i pokušala da uhvati izvorni mladalački entuzijazam, energičnost i upečatljivost. Nažalost, to je samo dragocena uspomena na našu i vašu mladost, jer članovi grupe ne nameravaju da se ponovo udruže niti da odsviraju neki koncert. Ali ostaju u kolektivnom pamćenju. Njihovi sugrađani, Zablujena generacija, sačuvali su ih svojim verzijama njihovih pesama „Superlim“ i „Poljubi me“. Prisetimo se i „Moje mame“ u izvođenju grupe *Videosex*, u kojoj je kasnije stvarao Iztok Turk. Pesmu „Moja mama“ kasnije je snimila i grupa *Big Foot Mama*. Članovi grupe *Kuzle* sada se bave različitim stvarima, ali to su već druge priče koje svedoče o talentu nekad mladih, sedamnaestogodišnjih mladića koji su u pesmama odražavali tadašnje poglede na svet. *Kuzle* možete sresti i na vikipediji: [/http://sl.wikipedia.org/wiki/Kuzle/](http://sl.wikipedia.org/wiki/Kuzle/). Takođe posetite [/www.myspace.com/kuzlepunk/](http://www.myspace.com/kuzlepunk/) in [/www.dallas.si/](http://www.dallas.si/).

Milko Poštark: *Kako je pank došao u Idriju?*

Dare: U Italiji sam kupio ploču *Seks Pistolsa (The Sex Pistols)*, koja me nije posebno zanimala. Ali kada je jedan ortak doneo ploču *Ramonsa (The Ramones)* desio se „klik“. Tada su se članovi grupe *Kuzle* već poznavali i družili se, ali još nismo svirali zajedno. Ja sam tada svirao u grupi *Amen*, u kojoj smo svirali stari rok. Svirali smo pesme *Rollingstounsa (The Rolling Stones)*, grupe *Status kvo (The Status Quo)* i slično.

Dule: I ostali su pank upoznali na sličan način, preko ploča iz Italije, a i preko tadašnje jugoslovenske revije *Džuboks*. Sa Borisom Čibijem, koji je kasnije osnovao grupu *Šund*, u očevim kolima – jer jedino tamo se čulo – slušao sam II program Radija Slovenije, na kojem je Andrej Šifrer vodio emisiju *Rokenrol v vsako slovensko vas (Rokenrol u svaku slovenačku varoš)*. Tamo smo prvi put čuli pesme pank grupe *Kleš (The Clash)* i slično.

Milko Poštark: *Kada ste nabavili onu ploču Seks Pistolsa? Da li ste je kupili slučajno ili ste već nešto znali o tom dešavanju?*

Dare: Kao što kaže Dule, u *Džuboksu* smo čitali prve beleške o panku. Muziku nisi mogao da čuješ preko radija. U Italiji sam u prodavnici ugledao ploču *Seks Pistolsa* i zanimalo me je šta je to. Mislim da se to desilo tamo negde 1979. godine. Već 1980. godine nastala je grupa *Kuzle*.

Milko Poštark: *Sećam se onih vremena, kada smo prvi put u Džuboksu, negde 1976. ili 1977. godine, pročitali neku sitnu napomenu o novom muzičkom zbivanju u Londonu, nazvanom*

pank. Većina komentatora ga je tada opisivala kao ništa novo, kao samo energičnije i brže svirani rokenrol. Neku godinu kasnije, revija Džuboks je već imala dopisnika iz Londona koji je vodio stalnu rubriku Pisma iz Londona. Ta rubrika je neko vreme služila kao jedini redovni pisani izvor o panku, barem za mene koji dolazim iz Slovenske Bistrice, pa u to vreme nisam tamo mogao da slušam Radio Študent. Prve zapise o panku sam, uz Šifroveve izveštaje iz Londona u reviji Stop, čitao od Igora Vidmara u Nedeljskom Dnevniku. A prve pank pesme sam čuo – nećete poverovati – u emisiji V nedeljo zvečer (U nedelju uveče) sa pokojnim Marjanom Kraljem. Zatim i u Vročih sto kilovatov (Vročih sto kilovata) iz koperskog radijskog studija. To se zbivalo krajem sedamdesetih godina. Kada ste osnovali svoje prve muzičke grupe?

Dule: Ja sam svirao u grupi *Partizani*, koja je svirala jednu od varijanti pank. Zatim smo Dareta ukrali iz grupe *Amen*.

Milko Poštark: Zašto ste sebe nazvali Kuzle?

Dule: Želeli smo da već ime izražava da smo drugačiji, da već imenom malo uplašimo slušaoce. Ime *Kuzle* je dobro zvučalo.

Milko Poštark: Uopšte, imena tadašnjih pank grupa ličila su jedna na druga. Buldogi, Kuzle, Lublanski psi. Imao sam utisak da se radi o nesporazumu. Imena britanskih bendova koje smo gurali u okvir panku takođe su bila slično zlokobna: Strenglers (The Stranglers), Vajoletors (The Violators), Kleš. Pozivi na akciju, i na društvenu promenu, socijalne teme. U drugu ruku nekako smo prevideli i zanemarili – barem ja sam stekao takav osećaj, barem kod nas, preko Radija Študent – neke bendove iz oblasti panku koji su donosili takoreći više lične i ispovedne poruke, na primer *Andertouns* (The Undertones), *Džem* (The Jam), *Bazkoks* (The Buzzcocks). Kao da su te grupe bile „premekane“ za našu predstavu o tvrdom, buntovničkom panku?

Dare: *Kuzle* nisu za zajebanciju, he-he. Kao što je Dule već jednom rekao, mi smo bili jedan ljubavni bend. Naše pesme pričaju o odnosima između momaka i devojaka. Pokušavali smo da u pesme uključimo i neke stvari koje su se dešavale u našoj okolini. Kada imaš sedamnaest, osamnaest godina, tada si kritičan prema dešavanjima oko sebe. Ne znam da li smo nameravali da šokiramo nekog.

Milko Poštark: Kod nas smo pank dešavanju ubrzo pridodali i političku konotaciju. Ako je policija pankere jurila već po inerciji, jer su predstavljali nešto nepoznato i samim tim potencijalnu opasnost, onda ih je kasnije jurila i zbog navodne političke pretnje.

Dare: Mi neka slična loša iskustva nismo ni imali...

Dule: Neka ipak jesmo. Policajci su nas zaustavljali na ulici za legitimaciju. Posećivali naše kuće, mene su jednom tražili i u školi, usred nastave. Samo to je verovatno bilo zbog toga što smo bili drugačije obučeni, jer smo odudarali. Što se tiče politike, barem kod nas u Idriji nismo imali problema.

Dare: Čini mi se da su postojale bitne razlike između ljubljanske i idrijske scene. Mi smo bili taman toliko udaljeni da nismo imali kontakt sa dešavanjima u Ljubljani. Zbog toga se naše pesme razlikuju od pesama tadašnjih ljubljanskih pank bendova.

Dule: *Pankrti* su bili nekih deset godina stariji od nas. Oni su drugačije posmatrali stvari. Tekstove su pisali s nekom svrhom. Daretove pesme su imale više ispovedni karakter. Bili smo suviše mladi da bismo se bavili nekakvim društvenim temama.

Milko Poštark: *U redu, i Peter Lovšin, kao neko ko uvažava Boba Dilana (Bob Dylan), pisao je prilično lične, ispovedne pesme.*

Dule: I ja sam uvažavao Dilana. A pre toga sam slušao Ota Pestnera. Kada su se kod nas pojavili *Ramonsi*, sećam se, dao sam tri ploče Boba Dilana za jednu ploču grupe *Ramons*.

Dare: Možda tada i zbog toga što smo bili premladi, kao što je rekao Dule, nismo uspeli da sve svoje pesme, kojih se skupilo poprilično, snimimo na odgovarajući način i objavimo ih.

Milko Poštark: *Sećam se da se tada, krajem sedamdesetih – barem u određenim krugovima, na primer u Mariboru i okolini, odakle dolazim – smatralo da pank, zapravo, nije muzika. Da su tekstovi, možda, bitni, da politički stav pankera može biti važan, ali da je prava muzika ipak takozvani stari rok. Stari rokeri umeju da sviraju, a pankeri ne. Naravno, ne mogu da se složim s tim. Iako je Igor Vidmar u svom komentaru na omotu vašeg albuma pored ostalog napisao da ste retko bili „uigrani“. Tada ste imali sedamnaest godina. Mogu još dodati da je Džoi Ramon (Joey Ramone) bio izvrstan pevač, po svim standardima. Radilo se samo o drugačijem stvaralačkom pristupu.*

Dare: Pankeri su bili dobri muzičari ili ne, to zavisi od pojedinačne grupe. Pogledajmo na primer Kleš. Izvrсна ritam sekcija. Ili način sviranja gitare poput Džoa Stramera (*Joey Strummer*). Kao gitarista verovatno nije bio virtuoz. Ali je imao električnu, energiju, „filing“. To nam se činilo interesantno. Možda nam se oni snimci od jedanaest minuta gitarskog soliranja nisu dopali i zbog toga jer ih nikada nismo mogli odsvirati, ili se pak nismo osećali na sličan način. Iako si u tehničkom pogledu vrhunski muzičar, možeš biti na smrt dosadan. Bitno je šta imaš da kažeš. Tako smo radili mi.

Dule: Što se tiče starih rokera, neki od njih su, najverovatnije, zaista osećali prezir prema panku. Možda smo mi bili naivni, pa smo imali smelost iako bez nekog posebnog znanja. Ali su rezultati bili dobri.

Dare: A i ukrali smo im deo publike. Pre svega devojke.

Milko Poštark: *Ono što je, naravno, uvek najvažnije. Koliko slušalaca ste, zapravo, imali na koncertima? Održali ste nekih dvadesetak nastupa?*

Dule: Imali smo tridesetak koncerata.

Dare: Najviše smo ih imali u Idriji. U početku je dolazilo malo ljudi, kasnije sve više. Dolazili su i iz Ljubljane i iz drugih krajeva. To su postali pravi događaji. Imam lepe uspomene na koncert u Metliki. Jednom su nas greškom stavili u neki disko klub na Obali. To nije bilo najbolje iskustvo...

Milko Poštark: *Koliko mi je poznato, do Štajerske niste stigli.*

Dule: Stigli smo do Novog Mesta i Metlike. U Celju je, kao što mi je nedavno rekao Vasja Ocvirk, trebalo da sviramo, ali je koncert bio otkazan. Svirali smo u Ljubljani, u Kranju...

Milko Poštark: *Jezgro grupe predstavljali su pevač Bojan Lapanja – Buni, gitarista Dare Kaurič, basista Dušan Moravec – Dule i bubnjar Iztok Turk – Itko.*

Dare: To je bila presudna ekipa. Kada se Iztok preselio u Ljubljanu, bili smo primorani da nađemo drugog bubnjara. Dobili smo Iztoka Lampeta – Ica, koji je bio bolji i svi zajedno smo zvučali bolje. Neću da kažem da je Iztok Turk bio loš, samo je Ic dao neku novu dimenziju. Malo pre mog odlaska u vojsku, imali smo još jednog bubnjara. Sasvim na početku imali smo još jednog pevača, Vita Vesta, koji je nakon prvog koncerta rekao da ga mrzi da nastavi.

Milko Poštark: *Kakve kontakte i veze ste imali sa Šundom?*

Dule: Veoma dobre. Moguće je da je idrijska scena bila zanimljiva i zbog toga što se najveći deo pank dešavanja odvijao u dve stambene zgrade u Idriji. Bojan i Dare su živeli u jednom bloku, ja i Boris Čibej iz grupe *Šund* u drugom. Sve vreme smo se znali. Boris Čibej je neko vreme svirao s nama, pa je prešao u *Šund*. Zajedno smo nastupali, družili smo se. Oni su bili više ska bend, mi više pank.

Milko Poštark: *Zatim ste se razišli.*

Dule: Tada je nastao problem, jer smo morali u vojsku. Prvo je otišao Dare, posle njega Bojan. Tako su prošle dve godine. Mnogo stvari se promenilo i pa više nismo ni pomišljali da sviramo dalje.

Dare: I za vreme dvogodišnjeg postojanja grupe *Kuzle*, mi smo se menjali. Od početnog nadovezivanja na *Ramonse* počeli smo da pokušavamo neke nove stvari. Neko vreme smo snimali svaku probu. Bilo bi jako zanimljivo kada bismo došli do snimaka iz poslednjeg razdoblja *Kuzli*. Dosadilo nam je da uvek sviramo jedno te isto.

Milko Poštark: *Zašto niste tehnički sredili one izvorne snimke? Slično kao što je učinjeno u Celju kada su za kompilaciju Pebi ne strelat (Momci, nemojte pucat) sakupili snimke s kasete.*

Dare: I mi smo hteli da uradimo isto. Ali se ispostavilo da su zapisi tako loši da nismo mogli da ih upotrebimo. Tako smo ustanovili da je jedini način da očuvamo one pesme da ih iznova snimimo.

Milko Poštark: *Na albumu se nalazi nekih četrdeset minuta snimka. Zašto niste ostatak popunili onim starim snimcima, bez obzira na to koliko su tehnički loši?*

Dule: Koliko znam, Igor Bašin i Ičo Vidmar pripremaju album s pregledom idrijskog pankaa. Svega što se tada dešavalo u Idriji. Trebalo bi da album prati knjižica s obimnim intervjuima. Tamo će se naći svi naši stari snimci.

Milko Poštark: *Snimci zvuče super. Slično su uradili i Buldogi. Sve tadašnje grupe, Pankrti, Buldogi, Lublanski psi, Industbag, Šund, Kuzle, Berlinski zid, Otroci socializma, Via Ofenziva, Grupa 92, i tako dalje, svi ste pisali svoje tekstove na slovenačkom jeziku. Ili pak na idrijskom.*

Dule: Na slovenačko-idrijskom, da su mogli i drugde da nas razumeju, ne samo u Idriji. Imali smo čak dve ili tri pesme na hrvatskom. Napisao ih je Iztok Turk, koji je pre selidbe u Idriju živeo u Zadru.

Milko Poštark: *Međutim, devedesetih godina postojale su mnoge slovenačke grupe koje su pevale na engleskom.*

Dare: Ne kapiram zašto. Da bi čovek stvarao iluziju da će uspeti van zemlje?

Dule: Čuo sam neke od njih da su rekli kako je teško pevati na slovenačkom jeziku. Da lakše kažu stvari na engleskom.

Dare: Pa da, na engleskom sve zvuči fino. Ako imaš šta da kažeš, onda ne bi smeo biti problem da to kažeš slovenačkim tekstovima.

Milko Poštark: *Rekli ste da ste imali nekoliko tekstova na hrvatskom. Ali pesma „Vahid“ je na slovenačkom jeziku.*

Dule: Vahid Džafić je bio naš ortak, družio se s nama i bio je nesrećno zaljubljen.

Milko Poštark: *To je, dakle, istinita priča?*

Dule: Da, istinita je.

Milko Poštark: *Pesmu „Moja mama“ je najverovatnije doneo Iztok Turk, s obzirom na to da ju je kasnije i odneo u grupu Videosex?*

Dare: „Ne. Kod nekih pesama je sarađivao još jedan pisac, Boris Balant, koji je takođe napisao tekst pesme „Moja mama“, i još neke druge tekstove. Očigledno se pesma Iztoku dopala, pa je napravio izvedbu i sa grupom Videosex.

Milko Poštark: *Za to vreme, dakle, krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina, snimanje kvalitetnih snimaka bio je veliki i opšti izazov za mlađe grupe. Gde su nastali vaši prvi snimci?*

Dare: Na Radiju Študent na dvostaznom kasetofonu. To su bili zapisi pesama „Prazna generacija“, „Ne vi mislit“ („Nemojte vi mislit“), „Ti si zvezda“ i „Če se rodiš cigan“ („Ako se rodiš kao Ciganin“). Ovi snimci zvuče prilično verodostojno. Drugi put smo isto snimali na Radiju Študent. Pozvali su nas povodom kompilacije *Lepo je...*, koja je izašla 1982. godine. Tada smo mislili da ćemo napraviti dobre snimke, ali se snimanje pretvorilo u veliki neuspeh. Mi uopšte nismo imali nikakav uticaj. Imali smo svoje predstave kako bismo želeli da zvučimo, međutim, kada smo čuli snimke, bili smo sasvim razočarani. Zvuk je bio loš. Mi smo bili prvi na ploči, poslednji su bili *Lublanski psi*. Oni su već imali bolji zvuk, jer je onaj koji je snimao usput učio. Do kraja je već nešto naučio.

Uostalom, većina onih koji su čuli naše prve snimke za taj album, bili su oduševljeni. Takođe, našao se i neko da kaže da ne zvučimo isto kao tada. Ipak, kako smo samo zvučali na onim snimcima? Užasno.

Dule: Pritom je još Igor Vidmar, koji se tada oduševljavao grupom *Ded Kenediz (The Dead Kennedys)*, naše snimke malo ubrzao. Tako je glas pevača ispao još više pišteći i uopšte, bilo je užasno. Čini mi se da je slično nameravao da uradi i sa snimcima grupe *Buldogi*, ali su oni za to saznali i vratili ih u izvorni oblik.

Milko Poštark: *Zatim se Dare Kaurič pridružio grupi Kingston?*

Dare: Ne. Zatim smo nas dvojica sa Duletom svirali u grupi *Radio Panoi*. Tu su bili i poslednji bubnjar grupe *Kuzle*, Bojan Pajer, zatim Reno Čibej i Danilo Jereb. Godine 1984. nastupili smo na festivalu *Novi rok*. Nakon toga se priča završila. Tada je svemu došao kraj, jer smo bili mladi i nismo imali mogućnosti da snimimo svoje pesme na odgovarajući način.

Milko Poštark: *Radio Panoi nisu prisutni ni u panoramskoj kompilaciji slovenačkog novog talasa 1984/88.*

Dare: Ne. Na Jutjubu imamo dva snimka iz neke televizijske emisije.

Milko Poštark: *Hoćete sada da objavite neke snimke grupe Radio Panoi?*

Dare: Mislim da ne. Tada smo već prošli kroz promene i počeli smo da eksperimentišemo s pop zvukom, nekakav alternativni pop.

Milko Poštark: *A onda?*

Dare: Sa pevačem grupe *Kuzle*, Bojanom, 1987. godine imao sam duet pod imenom *Bojler*. Samo ime grupe bilo je više-manje fora... Bojler vidi gomilu golih žena pod tušem, ha-ha. Napravili smo neke četiri pesme. Takođe, napravili smo svoju verziju pesme „Poljubi me“ od grupe *Kuzle*. Nastupili smo na festivalu *Subotica '87*. Bilo je prilično interesantno. Zatim je bilo još nekoliko stvari, tek posle njih grupa *Kingston*...

Milko Poštark: *Da li članovi grupe Kuzle planiraju barem privremeno udruživanje, makar za jedan nastup?*

Dare: Džo Stramer je nekada izjavio da panker treba da snimi samo jednu ploču. Posle toga treba krenuti dalje. Sve drugo su samo ponavljanja. To tada nisam znao, pročitao sam tek kasnije. Za vreme postojanja grupe *Kuzle* i mi smo se sami menjali. Snimke smo pravili za vlastitu dušu, želeli smo da napravimo dobre. Da ih imamo mi, naši savremenici i, takođe, današnja mladež. Ne interesuje nas da ih ponovo sviramo na koncertima, ali će nam biti veoma drago i bićemo ponosni, ako ih na svoj način budu svirale mlade grupe koje će se u njima nekako pronaći.

Milko Poštark: *Na promociji novog albuma u Orto klubu takođe niste svirali, nego je vaše pesme predstavila jedna druga grupa?*

Dare: Kada smo objavili album, hteli smo da ga predstavimo. Očigledno smo izabrali premali prostor, jer su karte za događaj bile rasprodate i mnogo ljudi je ostalo napolju. Interesovanje je bilo zaista neverovatno. Takođe, mnogo ljudi koji su došli iz Idrije ostalo je napolju, ali ne našom krivicom. Međutim, budući da smo rekli da ćemo uraditi to samo jednom i pošto nismo imali ni energije ni motivacije da odsviramo dobar koncert, izabrali smo neki drugi bend. S obzirom na naše ime, bilo je logično da treba izabrati žensku grupu. Igrmom slučaja, došao sam do Saše, gitaristkinje grupe *Golivog (Golliwog)*, i pomenuo joj o čemu se radi. Ona je odmah bila za stvar i skupila je preostale tri članice. Uvežbale su nekoliko naših pesama i odsvirale ih na promociji. To su uradile veoma dobro, bile su zadovoljne, a mi oduševljeni.

Milko Poštark: *Dare Kaurič je u grupi Kingston. I Iztok Turk se na razne načine i dalje bavi muzikom. A Dušan Moravec i Bojan Lapanja?*

Dule: Radio sam kao novinar, sada snimam dokumentarne filmove u kojima bitno mesto, na različite načine, uvek zauzima muzika. Bojan Lapanja je inženjer mašinstva i inovator.

Milko Poštark: *A neki su rekli da su pankeri diletanti. Vi ste pokazali svoj talenat.*

Dule: Pank je za nas predstavljao prelaz u nešto drugo. Pokazali smo da smemo.

(Sa slovenačkog prevela Tanja Tomazin)